

Но Стефанчо не можалъ да се завре подъ печката при него. Той станалъ и казалъ на баща си:

— Не може, ще трѣбва да си правя кжща. Баща му се засмѣлъ.

— Голѣма ли ще я правишъ?... Избирай хубаво мѣстото!

Стефанчо се много зарадвалъ и искалъ веднага да излѣзе, но се сѣтилъ, че е врѣме да спи. На другия день излѣзълъ много рано и се върналъ вечерята веселъ.

— Направил ли кжщата? го попиталъ смѣешкомъ баща му.

А Стефанчо радостно отговорилъ:

— Намѣрихъ такова мѣсто, че не трѣбва и да се прави. Едната стѣна е съ прозорецъ, а другитѣ сж цѣли отъ зеленина. Мене никой не може да види, а азъ изъ прозореца гледамъ цѣлото поле и виждамъ небето. За покривъ имамъ разцвѣтѣли вишневи дървета. Ахъ, колко е хубаво!..... Ще дойдешъ ли, тате, у мене на госте?...

— Какъ да не дойда!..... Гледай само да ме нагостишъ добръ.

* * *

Петко и Марийка били дошли въ селото на разходка. Тѣ помолили майка си да имъ позволи да се разхождатъ изъ градината. Градината била голѣма, пълна съ